

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Cím: 1139 Budapest Teve u. 4-6. 1903 Bp. Pf.: 314/15
Tel: 443-5573/33104
Fax: 443-5733/33133
E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 29000/105/880- /2012.P.

Tárgy: alapvető jogot sértő rendőri
intézkedés elleni panasz elbírálása
Telefon: 06-1/462-7432/34-258

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **a panaszos** által benyújtott panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) 149/2013. (V. 29.) számú állásfoglalásának megállapításaira – a panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdésére, valamint a 109. § (1) bekezdésére – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1027 Budapest, Csalogány u. 47-49., postacím: 1539 Budapest, Pf.: 632.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni, illetve azt a fenti határidőn belül, ugyanezen bíróságnál közvetlenül is elő lehet terjeszteni. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése, 326. § (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) A panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos 2012. augusztus 16-án, a Panasztestület ügyfélszolgálati irodáján adta elő panaszát a vele szemben 2012. augusztus 10-én foganatósított rendőri intézkedéssel szemben.

A panaszos elmondta, hogy 2012. augusztus 10-én a panaszos és családja között veszekedés tört ki. Évek óta zajlanak viták a panaszos és férje, valamint lányuk között, ezen veszekedések alkalmával a férj már több alkalommal kihívta a rendőröket. A fenti napon a panaszos saját szobájában tartózkodott, amikor észlelte, hogy rendőrök vannak a teraszon, illetve a mentők is a helyszínen tartózkodnak. A mentősök közölték a panaszossal, hogy el kell őt szállítaniuk, a panaszos észrevételeit egyáltalán nem vették figyelembe.

Az intézkedő rendőr a panaszost igazoltatta, illetve folyamatosan sürgette őt. Szeretett volna átöltözni és lezuhanyozni, azonban a rendőr az ajtóba tette a lábát annak érdekében, hogy a panaszos ne tudja magára csukni az ajtót, így mosakodásra sem volt lehetősége. Majd a rendőr megragadta a panaszost, hátracsavarta a kezét és megbilincselte. A bilincselés indokát a panaszossal nem közölték, és előzetesen nem figyelmeztették annak alkalmazására. A panaszost mentővel kórházba szállították, a bilincset csak a vizsgálatot végző doktornő kérésére vették le róla.

A panaszbeadványban előadottak tartalma alapján a panaszos rendőri intézkedéssel kapcsolatos kifogásai az alábbiakban összegezhetők:

- a panaszos kifogásolta a – rendőri segítséggel történő – kórházba szállítását;
- kifogásolta igazoltatásának jogszerűségét;
- a panaszos sérelmezte, hogy a rendőr nem mutatkozott be, igazolványát nem mutatta meg;
- kifogásolta, a testi kényszer, illetve a bilincs alkalmazásának jogszerűségét;
- kifogásolta a rendőri bánásmódot, különösen, hogy nem hagyták őt felöltözni, tiszteletlen hangnemben beszéltek vele, illetve a rendőr a panaszos pénztárcáját kiforgatva vette ki belőle a panaszos iratait.

Mindezek alapján kérte a Panasztestület vizsgálatát, amely vizsgálata során megállapította a panaszos személyi szabadságának és emberi méltósághoz való jogának sérelmét a bilincsalkalmazás tekintetében, illetve a panaszossal szemben tanúsított bánásmóddal kapcsolatban pedig sérült a panaszos emberi méltósághoz és tisztességes eljáráshoz való joga.

A döntéshozatalhoz szükséges tényállás tisztázása érdekében a 29000-105/880-13/2012. számú és a 29000-105/880-14/2012. számú végzésekben tanúként lett megidéztve a panaszos leánya, illetve a helyszínrre kiérkező mentőápoló. A szabályszerű idézésnek eleget téve, 2013. augusztus 8-án a tanúmehhallgatáson megjelent a mentőápoló, azonban a panaszos leánya a meghallgatástól távolt maradt.

II.

A tényállás tisztázásához a hatóság részére az alábbi iratok álltak rendelkezésre:

- 2012. augusztus 16-án kelt jegyzőkönyv panasz felvételéről;
- 2 db ambuláns napló, 1 db ambuláns napló beutaló, 3 db ellátási adatlap;

- 2012. augusztus 10-én kelt, a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály biztonsági intézkedés végrehajtásáról és kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentése;
- 2012. augusztus 10-én kelt „Rendőri közreműködést igénylő lap”;
- 2012. szeptember 10-én, a BRFK kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályon kelt jelentés;
- 2012. szeptember 11-én kelt, 01040/10098/1/2012.ált. számú, a BRFK kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály parancsnoki kivizsgálás;
- a 29000-105/880-16/2012. számú tanúmeghallgatási jegyzőkönyv.

A panaszos által konkrétan előadott kifogások kapcsán lefolytatott vizsgálat alapján az alábbiakat állapítottam meg.

1. A panaszos kifogásolta a – rendőri segítséggel történő – kórházba szállítását.

A panasz ezen részének vizsgálata az alábbi jogszabályok figyelembe vételével történt:

Rtv. 13. § (1) A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgáltatón kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

37. § A rendőr az önveszélyes állapot vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet megszüntetése érdekében

b) intézkedik az önmagát vagy más veszélyeztető állapotban lévő személy orvosi vizsgálatára, és közreműködik az egészségügyi intézetbe történő szállításában;

c) intézkedik az öngyilkosság lehetőség szerinti megakadályozására [...].

A 2012. szeptember 11-én kelt, 01040/10098/1/2012.ált. számú parancsnoki kivizsgálás során rögzítésre került, hogy az intézkedő rendőrök 2012. augusztus 10-én 17:30 órakor, a Rendőrkapitányság ügyeletesének utasítására jelentek meg a panaszos lakcímén, mivel onnan bejelentés érkezett a BRFK Központi Ügyeleti Főosztályára, miszerint az Országos Mentőszolgálat (a továbbiakban: OMSZ) munkatársai onnan egy agresszív személyt szeretnének a budapesti Nyíró Gyula Kórház Pszichiátriai Osztályára szállítani, azonban a beteg nem volt együttműködő, ezért rendőri segítséget kértek. A helyszínre érve, B. R. r. főtörzsőrmester meghallgatta az OMSZ munkatársait, akik a bejelentésben foglaltakat megerősítették, majd átadták a rendőr részére a „Rendőri közreműködést igénylő lap” elnevezésű nyomtatványt, melyben kérték a BRFK kerületi Rendőrkapitányságot, hogy a beteg elszállításához karhatalmat biztosítson.

A mentőápoló tanúmeghallgatási során kifejtette, hogy „a beteg zavartan, feldúltan, és egyre agresszívakban viselkedett. Hozzá tartozó és a beteg állítása szerint is suicid szándékot hangoztatott. Anamnézisére való tekintettel, illetve a helyszínen tett kijelentések, egyre fokozódó agresszivitása miatt a területileg illetékes pszichiátriai osztályra történő beszállítása vált szükségessé”.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az OMSZ-től, mint állami szervtől érkezett segélykérés jogszerű alapot teremtett a rendőri intézkedésre. Annak eldöntése pedig, hogy a helyszínen tapasztaltak alapján a panaszos egészségügyi intézetbe történő szállítása indokolt volt-e, olyan orvos-szakmai kérdés, amelynek eldöntésére, illetve felülvizsgálatára az

intézkedő rendőr – megfelelő tudás, illetve tapasztalat hiányában – nem jogosult. Mindezekre tekintettel, a jogszerűen került sor a panaszos otthonánál a rendőri intézkedésre, az e körben előadott panaszt **elutasítom**.

2. A panaszos kifogásolta igazoltatásának jogszerűségét.

Az Rtv 29. § (1) bekezdés a) pontja kimondja, hogy a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, *„akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani”*.

Az intézkedő rendőr 2012. szeptember 10-én, a BRFK kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályán kelt jelentésében leírta, hogy az igazoltatás azért vált szükségessé, hogy tisztázni tudja, hogy a jelen lévő személyek közül kivel szemben kell – az OMSZ kérésére – intézkednie. Ezzel a panaszos is egyetértett, együttműködő volt. Elmondta, hogy okmányai a házban, a saját külön álló lakrészében vannak, oda az intézkedő rendőrt beengedte, részére saját kezűleg adta át az iratait.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az Rtv. 29. § (1) bekezdése megfelelő jogalapot biztosított az intézkedő rendőr számára, így az igazoltatás jogszerűsége kapcsán előadott panaszt **elutasítom**.

3. A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr nem mutatkozott be, igazolványát nem mutatta meg.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdése szerint *„a rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről”*.

Ezen szabályt a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 5. § (1) bekezdése egészíti ki, miszerint *„az intézkedést a rendőr - az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően - a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelegéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja”*.

Az intézkedő rendőr 2012. szeptember 10-én, a BRFK kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályán kelt jelentésében rögzítésre került, hogy *„a helyszínre érkezve napszaknak megfelelően köszöntem, tisztelegtem, elmondtam nevem, rendfokozatom, jelvéyszámom, szolgálati helyem, és az intézkedésem célját”*. A 2012. szeptember 11-én kelt, 01040/10098/1/2012.ált. számú parancsnoki kivizsgálás során pedig az alábbiak kerültek rögzítésre: *„a beteghez (Marosvári Lászlóné) lépett és a napszaknak megfelelő köszönéssel, tisztelegéssel, valamint nevének és jelvéyszámának valamint az intézkedés céljának közlésével megkezdte a rendőri intézkedést. Marosvárinét személyazonosságának igazolására szólította*

fel, majd közölte vele, hogy a helyszínen tartózkodó mentőápoló szakvéleménye szerint orvosi ellátása szükséges, ezért a mentővel kórházba kell mennie”.

Ezen panaszpont kapcsán fontos rögzíteni, hogy a mentőápoló nyilatkozatában kifejtette, a panaszos agresszív viselkedése ellenére is az intézkedő rendőrök udvariasan viselkedtek a panaszossal.

Ahogy az a BH 2009.230 számú Legfelsőbb Bírósági határozat is kimondja, a rendőri intézkedésről készült jelentés közokiratnak minősül, és az ellenkező bizonyításig teljes bizonyító erővel bizonyítja az okiratba foglalt intézkedés tartalmát, annak megtörténtét, a benne foglalt nyilatkozat megtételét. Tekintve, hogy a panaszos előadását igazoló egyéb tény, körülmény nem merült fel, a fentebb kifejtettakra figyelemmel a panasz ezen részének elbírálására a rendőrségi iratokban rögzített nyilatkozatok figyelembe vételével került sor, amelyek alapján megállapítható, hogy az intézkedő rendőrök eleget tettek az Rtv. szolgálati fellépés módjára vonatkozó rendelkezéseinek. A panaszt e tekintetben **elutasítom**.

4. A panaszos kifogásolta a testi kényszer, illetve a bilincs alkalmazásának jogszerűségét.

4.1 Testi kényszer alkalmazása

A panasz ezen részének vizsgálata az alábbi jogszabályok figyelembe vételével történt:

Rtv. 19. § (1) A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

47. § A rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat.

Szolgálati Szabályzat 16. § (1) Az önmaga vagy mások életét, testi épségét, vagyonát veszélyeztető állapotban lévő személyt a rendőr intézkedésekor megakadályozza abban, hogy kárt vagy sérülést okozzon, ennek érdekében a rendőr kényszerítő eszközt alkalmazhat.

(2) A rendőr az öngyilkosságot megkísérlő vagy elkövetni szándékozó személyhez orvost hív, vagy közreműködik abban, hogy a mentőszolgálat egészségügyi intézetbe szállítsa. Az eseményről a rendőrség értesíti az elszállított személy ismert hozzátartozóját, törvényes képviselőjét vagy a lakóhelye, tartózkodási helye szerint illetékes jegyzőt.

A rendelkezésre álló rendőri dokumentumok rögzítik, hogy az intézkedő rendőr intézkedésekor elmondta a panaszosnak, hogy amennyiben nem működik együtt vele és a mentősökkel, úgy testi kényszer, illetve bilincset fog alkalmazni. A panaszos ezt látszólag tudomásul vette. Ezt követően megkérték a panaszost, hogy öltözzön fel, és vegye magához személyes holmijait, ennek érdekében a r. főtörzsőrmester kilépett a panaszos szobájából, és az ajtót – biztonsági okokból – résnyire nyitva hagyta. A panaszos azonban a szoba ajtaját be kívánta zárni. Figyelemmel a rendőrök számára ismertté vált körülményekre, miszerint a panaszos korábban nem működött együtt a mentősökkel, pszichés problémái kezelésére szolgáló gyógyszereit nem volt hajlandó bevenni, illetve öngyilkossággal fenyegetőzött, alappal tarthatott attól az intézkedő r. főtörzsőrmester, hogy a panaszos magára zárja az ajtót,

és önkárosító magatartást tanúsít. Ennek megelőzése érdekében – a Szolgálati Szabályzat 16. § (1) bekezdésének megfelelően – a panaszossal szemben testi kényszerszerű alkalmazott.

A 29000-105/880-13/2012. számú, a mentőápoló tanúmeghallgatásáról készült jegyzőkönyvben pedig az alábbiak kerültek rögzítésre: *„a helyszínen tartózkodó rendőrök udvariasan (majdhogynem könyörögve), elég hosszú időn keresztül kérték a páciens az együttműködésre. Eközben a páciens egyre agresszívebbé, kiszámíthatatlanná vált. Amikor odáig fajult az intézkedés, hogy a beteg az őt kérő rendőrré rávágta az ajtót, illetve annak nekifeszült, és valamit – számomra nem érthető módon ordított – akkor kértem én az intézkedő járőrt, hogy fejezzük be a kérését, és a komolyabb sérülés elkerülése végett kezdjék meg a kényszerintézkedést, amelyet még így is a lehető legfinomabb, legóvatosabb módon hajtottak végre a betegnél. Ezzel az intézkedéssel szemben akkor a betegnek ellenvetése volt, de az ott tartózkodó hozzátartozóknak, szemtanúknak nem”.*

A fentiekre tekintettel megállapítható, hogy a testi kényszer alkalmazására kellő jogalap birtokában került sor, így az e körben előadott panaszt **elutasítom**.

4.2 Bilincs alkalmazása

A bilincsalkalmazása jogszerűségének vizsgálata az alábbi jogszabályok alapján történt:

Rtv. 48. § A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

a) önkárosításának megakadályozására,[...]

d) ellenszegülésének megtörésére.

Szolgálati Szabályzat 41. § (1) Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt

e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget.

Amint az a fenti pontban már kifejtésre került, a mentősök, illetve a panaszos hozzátartozói előadása alapján, és a helyszínen tapasztaltak alapján az intézkedő rendőr alappal tarthatott attól, hogy a panaszos önkárosító magatartást kíván tanúsítani, amely veszélyeztette volna a rendőri intézkedés eredményes befejezését. Ilyen esetekben – mint ahogyan azt a Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés e) pontja is rögzíti – különösen indokolt a bilincs alkalmazása, hiszen így akadályozható meg biztosan egy komolyabb tragédia. A pszichiátriai betegséggel kezelt személyek labilisak, hirtelen változhat magatartásuk, így önmagában az a körülmény, hogy a panaszos a testi kényszer alkalmazása után nem tanúsított olyan magatartást, amelyből egyértelműen arra lehetett volna következtetni, hogy továbbra is ellen fog szegülni a rendőri intézkedésnek, nem zárta ki a bilincs alkalmazását. Ezt támasztja alá az intézkedő rendőr 2012. szeptember 10-én, a BRFK kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályán kelt jelentése is, melyben rögzítésre került, hogy a panaszossal szemben azért volt szükség további intézkedésre, mert *„nem volt együttműködő a mentőben sem”.*

A bilincs alkalmazása 17:40 órától 18:00 óráig tartott – mintegy 20 perc időtartamban –, tehát kizárólag a Nyíró Gyula Kórházba történő szállítás idejére. A bilincselés sérülést nem okozott.

A bilincs alkalmazásával kapcsolatban a mentőápoló az alábbiakat nyilatkozta: *„a szállítás alatt, amelyet a járőr végigkísért, a beteg szakszerű szállítása miatt, illetve a szállítás*

ideje alatt végig szóban történt nyugtatás miatt incidens nem történt. A beteget a területileg illetékes pszichiátriai osztályon a szakorvosnak problémamentesen átadtuk, és ott a szakorvos a kényszerintézkedést megfelelőnek tartotta, ellenvetést nem tett. Akkor a beteg konkrétan nem óhajtott panaszt tenni. Én a rendőrfőnök eljárását szakszerűnek, és kifejezetten emberinek ítélem meg. Az eljárás szükséges volt”.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a bilincs alkalmazására kellő jogalap birtokában került sor, így az e körben előadott panaszt **elutasítom**.

5. A panaszos kifogásolta a rendőri bánásmódot, különösen hogy nem hagyták őt felöltözni, tiszteletlen hangnemben beszéltek vele, illetve a rendőr a panaszos pénztárcáját kiforgatva vette ki belőle a panaszos iratait.

Az Rtv 2. § (1) bekezdése szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”.

A fenti panaszponttal kapcsolatban, a rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy az intézkedő rendőr a panaszos pénztárcáját nem vette el, az iratokat maga a panaszos, saját kezűleg adta át a r. főőrzsőrmesternek. A panaszos részére biztosítani kívánták az átöltözés lehetőségét, illetve, hogy személyes tárgyait magához vehesse, ez a 4.1-es pontban részletesen kifejtett okok miatt hiúsult meg. Azonban az intézkedés során végig jelen volt a panaszos leánya, aki a panaszos személyes tárgyait összeszedte és a panaszos után vitte. A kórházba érkezéskor a panaszos már nyugodt volt, az intézkedő rendőrtől bocsánatot kért, amiért nem volt hajlandó együtt működni, sajnálja a történeteket, és nincs panasza az intézkedéssel szemben.

A biztonsági intézkedés végrehajtásáról / kényszerítő eszköz alkalmazásáról készült jelentés leírja, hogy az intézkedő rendőr kérdésére a panaszos lánya előadta, hogy *„már volt a fenti egészségügyi intézményben az édesanyja, és akkor is bilincssel és rendőri kísérettel kellett kórházba szállítani, csak akkor ilyen, mikor a részére felírt gyógyszereket nem szedi be, akkor őrjöng, kiabál, dobál, verekszik (magára és másra veszélyes) mint ezt a mentők és a rendőrség kiérkezése előtt is tette”.* Tehát a panaszos a jelen lévő szemtanúk állítása szerint is labilis lelki állapotban volt, ezért a panaszos vallomását a hatóság nem olyan súlyban értékelte, mint az egyéb bizonyítási eszközöket. Erre, illetve a fentebb leírtakra való tekintettel, az e körben előadott panaszt **elutasítom**.

III.

A Panasztestület a panaszos által előterjesztett panaszt megvizsgálta, és a fent hivatkozott állásfoglalásában azt megalapozottnak találta. A Panasztestület megállapította a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának, emberi méltósághoz való jogának, valamint személyes szabadsághoz fűződő alapvető jogának sérelmét.

A határozat II. részében részletesen kifejtett indokok alapján a Panasztestület megállapításával a 4.2 és 5 pontok tekintetében nem értek egyet.

Hatásköri és illetékességi szabályokat az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdése tartalmazza.

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- Magyarország Alaptörvénye II. cikk, IV. cikk, XXIV. cikk;
- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 326. § (7) bekezdése, valamint a 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) a) pontja és (2) bekezdése, valamint a 109. § (1) és (3) bekezdései;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. § (1) bekezdés, 13. § (1) bekezdése, 19. § (1) bekezdés, 20. § (2) bekezdése, 29. § (1) bekezdés a) pontja, 37. § b) és c) pontja, 47. §, 48. § a) és d) pontja, 93. § /A (6) (7) és (9) bekezdései;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011 (IX. 22.) BM rendelet 5. § (1) bekezdés, 16. § (1), 41. § (1) bekezdés e) pontja.

Budapest, 2013. augusztus „ „

**Papp Károly r. vezérőrnagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány**